

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

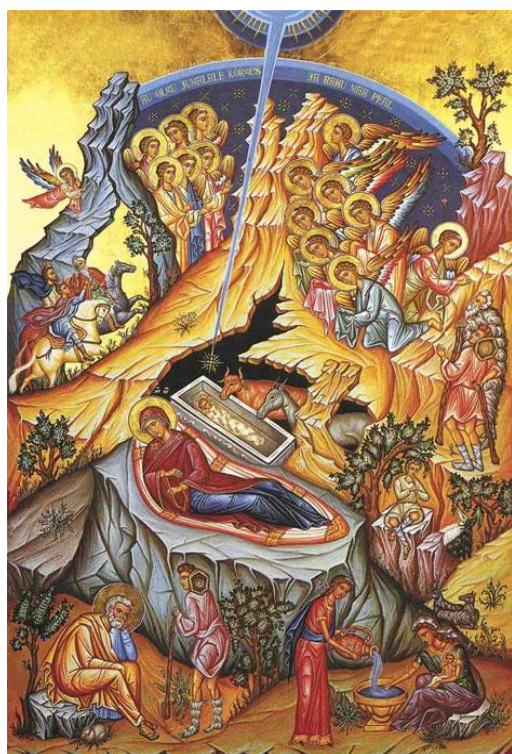
Nr. 92 Decembrie 2018

92. Ausgabe, Dezember 2018

25. Dezember: HOCHFEST DER GEBURT UNSERES HERRN, GOTTES UND ERLÖSERS JESUS CHRISTUS

Deine Geburt, Christe, unser Gott, ließ der Welt
erstrahlen das Licht der Erkenntnis, denn bei ihr
wurden die Anbeter der Gestirne von einem Sterne
belehrt, Dich anzubeten als die Sonne der
Gerechtigkeit und Dich zu erkennen als den Aufgang
aus der Höhe. Herr, Ehre sei Dir. (*Troparion*)

Die Jungfrau gebiert heute den, der über allen Wesen
ist. Die Erde bietet eine Höhle dar dem Unnahbaren.
Die Engel lobpreisen mit den Hirten, und die Weisen
wandern dem Sterne nach, denn für uns ist geboren
das kleine Kind, der urewige Gott. (*Kondakion*)

6. Jänner: HOCHFEST DER TAUFE CHRISTI (Epiphanie)

Als Du im Jordan getauft wurdest, o Herr, wurde
offenbar die Anbetung der Dreifaltigkeit. Denn des
Erzeugers Stimme gab Dir das Zeugnis und nannte
Dich den geliebten Sohn. Und der Geist in Gestalt
einer Taube verkündete des Wortes Untrüglichkeit.
Der Du erschienen bist, Christus, als Gott, und die
Welt erleuchtet hast, Ehre sei Dir. (*Troparion*)

Du erschienst heute der Welt, und Dein Licht, o
Herr, ward auf uns gezeichnet, die wir in der
Erkenntnis Dir lobsingen: Du kamst, Du erschienst,
das unnahbare Licht. (*Kondakion*)

Ein gesegnetes
Weihnachtsfest und
ein gutes neues Jahr
2019 mit
Gesundheit, Friede
und Freude
wünschen Ihnen
die Priester unserer
Rumänischen
Orthodoxen
Kirchengemeinde in
Österreich!

**Însemnătatea ANULUI OMAGIAL al
UNITĂȚII de CREDINȚĂ și de NEAM și ANUL
COMEMORATIV al FĂURITORILOR MARII UNIRI din
1918***

În anul 2018 aniversăm Centenarul Marii Uniri, adică un secol de la constituirea României Mari. În mod firesc, acest an a fost declarat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept **Anul omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918**, fapt ce constituie un prilej de cultivare a unității și demnității noastre naționale și de recunoștință față de cei care au contribuit la dăinuirea peste timp a conștiinței de neam, a comuniunii de credință, de limbă, de cuget și simțire românească.

Creștinat, adică unit cu Hristos prin Botez, pe când se forma ca popor nou în istorie, poporul român a purtat în sufletul său în același timp *pecetea tainei Crucii și Învierii lui Hristos*, trăind ritmic istoria ca pe o Cruce și o Înviere, suferință și speranță, întristare și bucurie. Taina Crucii care se înalță în slava Învierii este înscrisă pe Stema României, ca simbol al dăinuirii noastre și program spiritual al devenirii noastre. De aceea, vulturul de pe Stema României poartă Crucea în plisc, aratând că numai prin credință și iubire jertfelnică noi ne-am apărât patria, am dăinuit ca neam și am realizat unitatea și demnitatea noastră ca stat național. Rodirea luminoasă a Evangheliei lui Hristos în istoria și cultura poporului român se vede și în darul unității, al libertății și demnității naționale, dobândit prin credință puternică și luptă jertfelnică de-a lungul a multor „secole de suferință creștinește îndurate”, după cum este scris pe Arcul de Triumf din București...

Biserica Ortodoxă Română a avut o contribuție majoră la promovarea conștiinței unității spirituale a neamului românesc. Ea a cultivat în sufletele credincioșilor români conștiința trează că ei **au aceeași obârșie, ca neam, aceeași limbă și aceeași credință creștină**. Mitropoliile Țării Românești și Moldovei erau în strânse legături cu Mitropolia Transilvaniei, răspândirea cărților bisericești, ajutorarea frățească în timp de prigoană, corespondența între ierarhi, contactele personale între preoți, călugări și credincioși pelerini, fiind adesea practicate de o parte și de alta a munților Carpați.

Conștiința unității de neam a fost întărită mai ales prin traducerea și tipărirea cărților bisericești în limba română pentru „*întreaga seminție românească*”, punându-se astfel bazele limbii române literare, care a consolidat și mai mult conștiința unității de neam a

tuturor românilor. Biserica a dăruit cărți de slujbă și de învățătură în limba poporului, înțeleasă de toți, cărți care au circulat în toate provinciile românești, afirmând, adesea, în predosloviile acestor cărți unitatea bisericească și națională a tuturor românilor.

Mihai Eminescu, cunoscând bine viața și istoria poporului român, precum și rolul Bisericii și al credinței în dezvoltarea culturii și a limbii române ca veșmânt viu al învățăturilor de credință și al cultului liturgic, a numit Biserica Ortodoxă „*maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbii și unitatea etnică a poporului*”.

Liturghia săvârșită în limba română în toate provinciile locuite de români a devenit, astfel, un factor de unificare spirituală națională, de dezvoltare a identității și conștiinței naționale și a culturii românești.

Această limbă liturgică a dobândit statutul de limbă de cultură și civilizație creștină când Sfânta Liturghie și Sfânta Scriptură au fost traduse în limba vie a poporului.

Așadar, limba română și credința creștină sunt componente fundamentale ale ființei și identității poporului român.

Biserica Ortodoxă Română a iubit și a slujit întotdeauna poporul român, a binecuvântat aspirațiile lui de libertate și unitate și a participat la momentele semnificative ale istoriei naționale. În acest sens, Centenarul Marii Uniri este în același timp o sărbătoare a

unității de neam și de credință întărită prin jertfă și biruință. Statul constituit în anul 1918, prin unirea Basarabiei, Bucovinei și a Transilvaniei cu Regatul României, a primit recunoaștere internațională prin tratatele care au constituit sistemul de la Versailles și Trianon (1919-1920). Deși nedreptățile istoriei au făcut ca unele dintre teritoriile românești unite în 1918 să fie mai târziu desprinse din trupul țării, totuși *frații nu pot fi separați de granițe și garduri de sârmă ghimpată, iar sentimentele de dragoste și frățietate nu pot fi înăbușite*. Totodată, evidențiem contribuția unor ierarhi români, în frunte cu **episcopul Miron Cristea** al Caransebeșului, viitorul Patriarh al României, și a multor clerici ortodocși la făurirea Marii Uniri din 1918.

Astăzi, România trebuie să își păstreze identitatea și să își promoveze simbolurile și valorile spirituale. Deși există unele beneficii ale globalizării, mai ales în domeniul informatic și în cel economic, totuși, piața globală și sistemul informațional mondial nu pot suplini pierderea identității spirituale a unui popor. În acest sens, este mereu actuală întrebarea

Domnului Iisus Hristos: „Ce îi folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul?” (Marcu 8, 36).

Un simbol al întregirii României, realizată prin voința poporului, jertfa ostașilor români, și mai ales prin lucrarea Providenței divine, este **construirea Catedralei Naționale**. După încheierea Războiului de Independență, poetul Mihai Eminescu și scriitorul Ioan Slavici au fost printre primii intelectuali români care au lansat și au susținut ideea construirii unei catedrale naționale, ca semn de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru dobândirea Independenței României, adică un edificiu bisericesc cu valoare de simbol național. Apoi, cel care a susținut și a promovat intens importanța construirii unei noi Catedrale în București a fost Patriarhul Miron Cristea. Încă din anul 1920, la o ședință festivă a Sfântului Sinod, propunerea Mitropolitului Primat al României și chiar denumirea de *Catedrală a Mântuirii Neamului* au fost adoptate cu entuziasm. Când vorbim de Catedrala Mântuirii Neamului, ne referim la izbăvirea poporului de dominație străină și dobândirea libertății de-a trăi în comuniune națională exprimată în unirea tuturor provinciilor românești într-un singur Stat național. Aceasta era, în mod constant, gândirea Patriarhului Miron și a contemporanilor săi care doreau o catedrală nouă.

Catedrala Mântuirii Neamului sau Catedrala Națională, cu hramul principal *Înălțarea Domnului și Ziua Eroilor*, **unește simbolic iubirea față de Dumnezeu a unui popor creștin, jertfelnic și darnic, cu recunoștința pe care o datorăm permanent Eroilor Neamului**. Prin milostivirea lui Dumnezeu, cu rugăciunile Maicii Domnului, ale Sfântului Apostol Andrei, Ocrotitorul României, și ale tuturor sfinților, prin darnicia clerului și credincioșilor Patriarhiei Române din țară și străinătate, în ziua de **25 noiembrie 2018, va fi sfințită Catedrala Națională, acest edificiu nou fiind o necesitate liturgică practică, dar și un simbol al spiritualității românești**.

Anul 2018, an Centenar dedicat Făuritorilor Marii Uniri de la 1918, este, în mod deosebit, **un an al recunoștinței și al comuniunii românești și deopotrivă un prilej binecuvântat de a lucra mai intens pentru cultivarea unității de credință apostolică, primită de la Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat, Ocrotitorul României, care este și ocrotitorul noii Catedrale Naționale**.

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu să vă răsplătească darnicia arătată prin colecta din toamna anului trecut și să vă binecuvinteze pe toți cu iubirea, mila și bunătatea Sa dumnezeiască, spre a arăta și de această dată, în vremea Postului Nașterii Domnului, multă rugăciune și grijă pentru cei bolnavi, precum și milostenie față de toți cei neajutorați, având încredințarea, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel, că: „Slujirea acestui dar nu numai că împlinește lipsurile sfinților, ci prisosește prin multe mulțumiri în fața lui Dumnezeu” (2 Corinteni 9, 12).

Vă îmbrățișăm cu părintească dragoste și ne rugăm ca „*Harul Domnului nostru Iisus Hristos și*

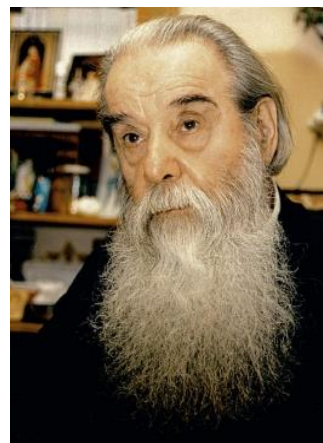
dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi, cu toți!” (2 Corinteni 13, 13). Amin!

*Fragment din Pastorală Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, citită în toate parohiile și mănăstirile din Patriarhia Română la prima Duminică a Postului Nașterii Domnului din anul 2018

PORTRETE ÎN ETERNITATE PĂRINTELE GALERIU: CENTENAR LA CENTENAR*

Răzvan CODRESCU

Pe fondul centenarului României Mari, marcat esențial de târnosirea solemnă a catedralei Mântuirii Neamului, România ortodoxă îl pomeneste cu evlavie și recunoștință, la centenarul nașterii sale, și pe Părintele Constantin GALERIU (21 noiembrie 1918 – 10 august 2003), cel ce, ca

un „Gură de Aur” dunărean al vremurilor noastre, „a slujit șase decenii la Altarul Mântuitorului Hristos, făcându-L cunoscut pe cel ce stăpânește peste viață și peste moarte nu doar păstorilor săi, ci și nenumăraților credincioși cărora le-a oferit cuvânt ziditor prin intermediul televiziunii și radioului sau prin multele conferințe ținute în România și peste hotare...”, cum frumos l-a caracterizat Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

Cum să nu-ți aduci aminte, în acest context aniversar, de o vorbă atât de dragă Părintelui: „*Nimic nu e întâmplător, totul e proniator*”? de un leat cu România împlinită între hotarele ei fiești, Părintele Galeriu pare a fi fost anume trimis s-o cheme, cu glas mare, din pustia acestui veac, la cealaltă împlinire, mai presus de hotarele Firii: împlinirea în duh. Sub această încredințare stă și cartea de amintiri și referințe alcătuită la ceas aniversar de una dintre cele mai devotate fiice duhovnicești ale Părintelui, doamna profesoară Argentina Grămadă, care o încheie cu acest cap de rugăciune: „Părinte Constantin al Silvestrului, Părinte Constantin al României, roagă-te lui Dumnezeu pentru poporul român încercat și acum ca și altădată, să rămână unit, să rămână credincios și puternic în fața vitregiilor vremurilor!”, dar și cu această urare mai presus de toate conjuncturile: „La mulți ani, România, întru Hristos!”.

Format în atmosfera de efervescență spirituală creată de marele teolog și om de cultură creștin Nichifor Crainic în jurul revistei Gândirea, precum și

în duhul harismatic mărturisitor al marelui predicator interbelic Toma Chiricuță, Părintele Galeriu, hirotonit în 1943, s-a ostenit, poate în cele mai vitrege vremuri ale istoriei noastre, mai întâi în părțile Prahovei (la Poenarii Burchii, apoi la Ploiești), pentru ca în ultimii 30 de ani de viață, strămutat la București (ca preot, dar și ca profesor de Teologie, cu doctoratul luat în 1973), să prefacă Biserica „Sfântul Silvestru” în Templu suprem al cetății, răscumpărând vremurile prin pildă și cuvânt, cu smerită și jertfelnică măreție. Jertfa, ca temei de înviere, cum însuși a spus-o, a fost pasiunea lui de o viață (să nu uităm că chiar teza sa de doctorat poartă titlul *Jertfă și răscumpărare!*). Ca preot, ca duhovnic, ca profesor, ca orator public, pe părintele Galeriu toată lumea îl asalta și pentru toți găsea o fărâma de timp și de tărie.

În vremea din urmă părea obosit, dar se aprindea vorbind și parcă o putere de sus pogora mereu asupra lui, însuflindu-l. Zăbovea în el, atotprimenitoare, tinerețea fără bătrânețe a harului. Cum am spus-o și în *Cartea mărturisitorilor*, Ortodoxia a respirat prin plămîinii lui ca prin puterea unei stihii, iar la 10 august 2003, în Secția de anestezie și Terapie a Spitalului clinic universitar din București, la ceasul când se îngâna lumina cu întunericul, n-a dispărut un om, ci o instituție. În contextul ingrat al unui regim politic de teroare ateomaterialistă (care îl și azvârlise cândva, pentru mai mult de un an, în închisoare: aug. 1952 – oct. 1953), părintele Galeriu, înțelept ca șarpele și curat ca porumbelul, găsisese calea mărturisitoare spre lamura neamului, aducând la asumarea credinței și a vieții creștine o adevărată oștire de tineri intelectuali, care au albit cu vrednicie sub călăuzirea lui duhovnicească.

Celor care n-au apucat să-l audă și să-l vadă în carne și oase, le stau la îndemână, mereu prospete și provocatoare, volumele publicate sub semnătura sa (lista de aici este doar una selectivă): *Jertfă și răscumpărare* (1973; reed. 1991), *Meditații la „Tatăl Nostru” și la „Fericiri”* (1990; reed. 2002), *Tâlcuiri la mari praznice de peste an: 22 de modele omiletice* (2001; reed. 2012), *Între Geneză și Apocalipsă. Convorbiri realizate de Dorin Popa* (2002), *Cartea celor nouă Fericiri* (2004), *Părintele Galeriu/Astăzi. Psihanaliza și dreapta credință a Bisericii* (2005); *Părintele Galeriu/Astăzi. Conștiințe în slujirea cu iubire a Adevărului* (2006), *Părintele Galeriu/ Astăzi. Ortodoxia și sufletul românesc* (2007). *Părintele Galeriu/Astăzi. Taina Fratelui. Păcatul împotriva Duhului Sfânt* (2009), *10 predici de Părintele Galeriu la 10 ani de la mutarea sa la cer* (2013).

Când ne e greu fără Părintele Galeriu, mângîiere să ne fie încredințarea neștrămutată că ne veghează nevăzut din ceruri, iar în cuvântul lui, fie și citit dintr-o pagină tipărită, învie răbdător pentru fiecare dintre noi, în acel „astăzi” ineputabil despre

care îi plăcea să vorbească adesea și de unde nici o moarte nu-l mai poate răpi.

*Lumea credinței 74 noiembrie 2018 www.lumeacredintei.com

Părintele profesor Constantin Galeriu - mărturisitor jertfelnic al Evangheliei și al idealurilor poporului român † Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Simpozionul dedicat comemorării unui secol de la nașterea părintelui profesor Constantin Galeriu, organizat în aceste zile (11-12 noiembrie) de Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” din București, în colaborare cu Parohia „Sfântul Silvestru” și cu Asociația „Părintele Galeriu”, reprezintă un act de caldă omagiere a vrednicului slujitor al Mântuitorului Iisus Hristos, de la care păstrăm vii în inimile noastre chipul său luminos, bunătatea sufletească și slujirea jertfelnică.

Înzestrat cu nenumărate daruri, cu chipul coborât parcă din vechile icoane, părintele Constantin Galeriu a fost unul dintre cei mai cunoscuți slujitori ai Bisericii de pe întregul cuprins românesc. Personalitatea sa rămâne adânc întipărită în memoria Bisericii și a țării, ca părinte de familie, ca preot de parohie și ca profesor de înaltă conștiință pedagogică și misionară.

Împreună cu distinsa doamnă preoteasă, Argentina, părintele Galeriu a crescut și a educat patru copii, într-o perioadă presărată cu multe greutăți materiale. Amintim faptul că, după instalarea dictaturii comuniste, părintele Galeriu a fost permanent urmărit și supravegheat de autorități, fiind chiar întemnițat pentru o vreme.

Ca preot de parohie, părintele s-a dovedit a fi slujitor cu aleasă vocație liturgică și pastorală, cunoscut mai ales ca predicator talentat. Mesajul de la amvon, profund teologic și pastoral, era transmis pe înțelesul tuturor, zidind sufletește și pe ascultătorii simpli, dar și pe intelectualii tot mai numeroși prezenți la sfintele slujbe.

Ca profesor de teologie, părintele Galeriu rămâne în conștiința noastră ca educator creștin înțelept, îmbinând armonios erudiția didactică, tactul pedagogic și calitățile de om duhovnicesc.

În același timp, părintele profesor a fost mereu prezent și în viața cetății, tainic și discret în vremea dictaturii, la vedere după evenimentele din decembrie 1989, astfel că „slujba de apostol și-a făcut-o deplin”,

cultivând un dialog permanent viu atât cu teologi, cât și cu oameni de cultură laică, altfel spus, cu Biserica și cu societatea, cu vârstnicii și cu tinerii.

Personalitatea sa dinamică și duhovnicească, fervoarea credinței și dragostea sa pentru Ortodoxie și pentru poporul român trebuie cunoscute și prețuite, fiind expresia bucuriei unui *misionar mărturisitor al Jertfei și Învierii Mântuitorului Iisus Hristos*. Părintele Galeriu pune accentul pe înviere, ca viață nouă în Hristos, tocmai pentru că a învățat din Sfânta Evanghelie, din scrierile Părinților Bisericii și din experiența sfinților că *învierea ca dar se primește prin credință și pregătire spirituală, nu doar se așteaptă. Întreaga slujire pastoral-misionară a părintelui Galeriu rămâne pentru noi ca o făclie de Paști, care ne ajută să înțelegem mai bine taina și bucuria învierii sufletului din moartea pricinuită de păcat, dar și a pregătirii omului pentru învierea trupului*, la venirea într-o slavă a lui Hristos, la sfârșitul veacurilor.

În concluzie, în aceste zile comemorăm un profesor duhovnicesc, un om de dialog, un misionar neobosit, un mărturisitor al Crucii și al Învierii lui Hristos, al frumuseții spirituale a Ortodoxiei și a poporului român, o făclie de Paști pentru suflete.

Felicităm pe toți organizatorii simpozionului și binecuvântăm pe participanții din țară și din străinătate, cu deplină apreciere pentru cei care cultivă recunoștința și prețuirea față de darurile lui Dumnezeu revărsate în oameni și cultivate de ei spre binele Bisericii și al Neamului.

*Mesaj transmis la Simpozionul Internațional Părintele profesor Constantin Galeriu - predicator harismatic și preot misionar. Evocare la împlinirea a 100 de ani de la naștere (12-14 noiembrie 2018, Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” a Universității din București), Ziarul LUMINA, 13 Noiembrie 2018

PĂRINTELE GALERIU. NU DOAR PROFESOR, CI ȘI EDUCATOR

Pr. Prof. Dr. Vasile GORDON

În acest an binecuvântat, 2018, aniversăm cu emoție și recunoștință atât Centenarul Marii Uniri, cât și al nașterii părintelui Constantin Galeriu, coincidență fericită care a generat o expresie de mare frumusețe, rostită frecvent mai ales în rândurile enoriașilor Parohiei „Sfântul Silvestru”: „Părintele Galeriu – de un leat cu Neamul”. Născut în ziua de 21 noiembrie 1918, în Răcățiu-Răzeși, județul Bacău, cel care avea să devină una dintre personalitățile de frunte ale Bisericii noastre a parcurs un itinerar vocațional admirabil, mai întâi ca elev, student și doctorand strălucit, mai apoi ca preot și profesor jertfelnic.

Viața și slujirea părintelui Galeriu sunt cunoscute în cercuri tot mai largi, atât în țară, cât și în afara ei. Însă, așa cum se întâmplă deseori în cazurile marilor personalități, odată cu datele și informațiile biografice reale, își fac loc și unele care sunt departe de adevăr. Între acestea, opinia grăbită că părintele Galeriu poate fi recunoscut ca preot, predicator și duhovnic de excepție, dar nu la fel și ca profesor. Opinie nu doar grăbită, ci și falsă. De aceea,

considerăm o datorie elementară să facem clarificările cuvenite.

Avea darul de a te elibera de rutina scolastică

Simion Mehedinți, savant geograf și ilustru pedagog creștin, recunoaște și descrie trei trepte ale dascălului: *belferul, profesorul și educatorul*. Primul este numit „vătaf peste copii”, al doilea „slujbaş al școlii”, iar al treilea „părintele tineretului”. De numele celui dintâi se leagă metode și atitudini total nepedagogice, primitive, între care bătaia, limbajul violent, jignirile, siluirea pentru memorizare absurdă, care duc, de fapt, la reprimarea personalității copilului. „Profesorul” este o treaptă superioară „belferului”, dar nu eficientă în totalitate: predă și examinează respectând metodologia, dar neimplicându-se afectiv. Este insul rece, care-și „face datoria”, căruia nu i se poate reproșa nimic oficial, dar care, în final, nu convinge. *Educatorul*, în schimb, este chipul pedagogului ideal, *părintele tineretului*, pentru că întrunește și armonizează în ființa lui însușiri esențiale din punct de vedere intelectual și etic. Este, în fapt, personalitatea care se inspiră consecvent din Personalitatea Celui mai mare Educator al omenirii, Iisus Hristos, despre care același Simion Mehedinți mărturisește: „Nu poate fi vorba nici de exagerare, nici de ipocrizie când afirmăm că Iisus a fost Cel dintâi și Cel mai mare educator al omenirii și adevăratul mântuitor al copiilor”. Descriind caracteristicile personalității educatorului, Mehedinți enumeră apoi câteva dintre calitățile acestuia: *iubire de părinte, darul de a pătrunde în sufletul învățăcelilor, știința de a se face plăcut, optimismul, tăria de caracter*. Spre finalul paragrafului, nominalizează și câteva trăsături negative, care-l exclud irevocabil din rândurile educatorilor: *lipsa iubirii, ambiția, vanitatea și falsitatea*.

Ei bine, părintele Galeriu nu a fost „profesor” în sensul comun, didacticist, ci *educator*, în toată puterea cuvântului. Să ne amintim că latinescul „educō” înseamnă, originar, „a scoate din, a crește, a ridica”, în procesul învățământului înțelegând *a-l ridica pe discipol din ceața ignoranței și a-l călăuzi pe cărările luminoase ale științei și ale bunelor purtări*. Pe noi, foștii săi studenți și doctoranzi, ne-a scos dintr-o anumită stare, sufocată de rutina scolastică, și ne-a crescut până la punctul în care noi înșine am fost receptivi și râvnitori.

„Verba docent, exempla trahunt” (Cuvintele învață, exemplele atrag)

Dintr-un noian de exemple posibile care pot confirma vocația de educator a părintelui desprindem doar câteva, acum. Pe moment amintim, fie și fragmentar: *atitudinea părintelui la orele de curs; felul de a preda și modul de examinare; comunicarea cu studenții*. Senin la față, blând, răbdător și mereu cu vorbă bună, părintele Galeriu făcea notă distinctă între profesorii din anii studenției noastre. Sau, cum auzim

uneori despre câte ceva: un profesor „atipic”. Nu am auzit vreodată să rostească vreun cuvânt greu, jignitor, la adresa cuiva ori să pedepsească vreun student pentru inerentele greșeli specifice tinereții. „Predarea” era, de asemenea, „altfel”: nu dicta pagini întregi, așa cum procedau majoritatea profesorilor, ci vorbea liber, suficient de rar cât să notăm ceea ce ni se părea esențial. Examinarea, fie scrisă, fie orală, era cât se poate de îngăduitoare, părintele urmărind *ce știe* studentul, nu *ce nu știe*, ori ce nu-și amintește. Notarea generoasă, de asemenea, având grijă – după propria-i mărturisire de peste ani – să nu producă răni... Prefera să „greșească” în favoarea celui examinat, nu în defavoarea lui. Specific și îmbucurător la orele părintelui era faptul că ne permitea să adresăm întrebări, cât mai multe întrebări, la care era deosebit de receptiv și plin de solitudine să răspundă. Aici dădea curs, parcă, dorinței mărturisite de Constantin Noica în „Jurnalul filosofic” (1944): „Visez o școală în care să nu se predea, la drept vorbind, nimic. Să trăiești liniștit și cuviincios într-o margine de cetate, iar oamenii tineri, câțiva oameni tineri ai lumii, să vină acolo spre a se elibera de tirania profesoratului. Căci totul și toți le dau lecții. Dar nu vedeți că au și ei de spus ceva, de mărturisit ceva?...” (Reed. Humanitas, 1990).

Amvonul și Catedra – binomul binecuvântat

Preotul și predicatorul jertfelnic Constantin Galeriu era dublat, astfel, de magistrul blând, răbdător, afabil, îndatoritor, bun și afectuos. Aducea la catedră toată experiența liturgică și duhovnicească, iar în predica de la amvon, bogăția frumuseților teologiei academice. În cursuri, în predici, în cărți și studii, dar și în miile de convorbiri cu oameni din toate categoriile sociale, întâlnim o sumedenie de „apoftegme”, una mai frumoasă decât alta, care, odată cu utilitatea didactică și pastorală, pot constitui oricând materiale de mână întâi pentru o antologie de cugetări, maxime sau proverbe marca „Galeriu”. Ca de pildă: *Pot să renunț, dar nu pot să refuz; nu mă supăr decât pe propriile mele păcate (către tineri, viitori soți:) feciorie până la Altar, fidelitate până la moarte; adresați întrebări, nu mă supăr: nu aveți voi atâtea întrebări câte răspunsuri am eu; am publicat puțin, pentru că dau drumul foarte greu cuvântului scris; binele face puțin zgomot, zgomotul puțin bine; binele creează, răul distruge; omul se realizează pe trei dimensiuni: prin propria lui zidire, după chipul lui Dumnezeu, prin opera sa și prin urmași – fii sau ucenici...*

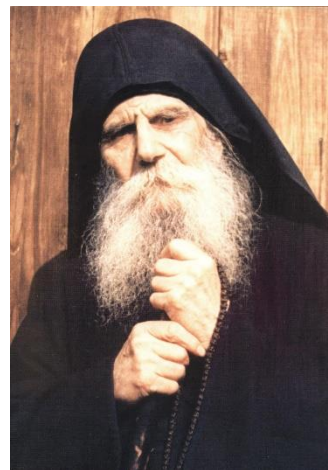
*Ziarul LUMINA, 18 Noiembrie 2018

„DRAGA MEA, MĂMUCA MEA!”

Părintele Paisie OLARU*

Ajuns la senectute, părintele Paisie va zugrăvi în tonuri calde, duioase, chipul nemuritor al mamei: „Parcă o văd cu ochii minții cum în brațe mă ținea și mă învăța ale credinței. Draga mea, mămuca mea! Că nici un nume nu-i mai scump pe acest pământ decât

numele de mamă! Ea pe mine m-a născut și m-a crescut până să-mi dau seamă. Ar trebui să o iubesc mai mult și să o pomenesc mereu și pentru sufletul ei scump să mă rog lui Dumnezeu.” Petru era mezinul familiei: avea trei frați mai mari și o soră. Părinții săi îi oferă primele noțiuni de credință creștină, având în tatăl și în mama sa exemple vii de trăire autentică creștină. Peste mulți ani, părintele Paisie își va aminti: „Tata știa *Paraclisul Maicii Domnului* pe de rost, precum și alte rugăciuni și se ruga cu glas tare, să auzim și noi. Zicea ca preotul: «Domnului să ne rugăm!» și se bătea cu pumnul în piept.

Mama era prietenoasă cu toată lumea și ne spunea de multe ori: „Măi băieți, să fiți cuminți, ca să nu dăm cinstea pe rușine!” Petru a urmat doar trei ani de școală primară. Așa se făcea pe atunci. Le-a terminat pe toate ca premiant, iar la sfârșitul anului școlar colegii i-au cântat: „Ai ascultat, ai învățat, coroană ai luat!” Premianții primeau cărțuții cu viețile sfinților. (Ce vremuri binecuvântate, în care Statul încă nu se înstrăinase cu totul de Biserică, iar copiilor li se preda în familie, la școală și în biserică aceeași viziune despre lume și viață!) Citindu-le, inima micului Petru a fost învăluită de dorul arzător și de râvna pentru Dumnezeu: s-a „îndrăgostit” de viața de mănăstire și și-a pus în gând să calce pe urmele cuvioșilor din vechime.

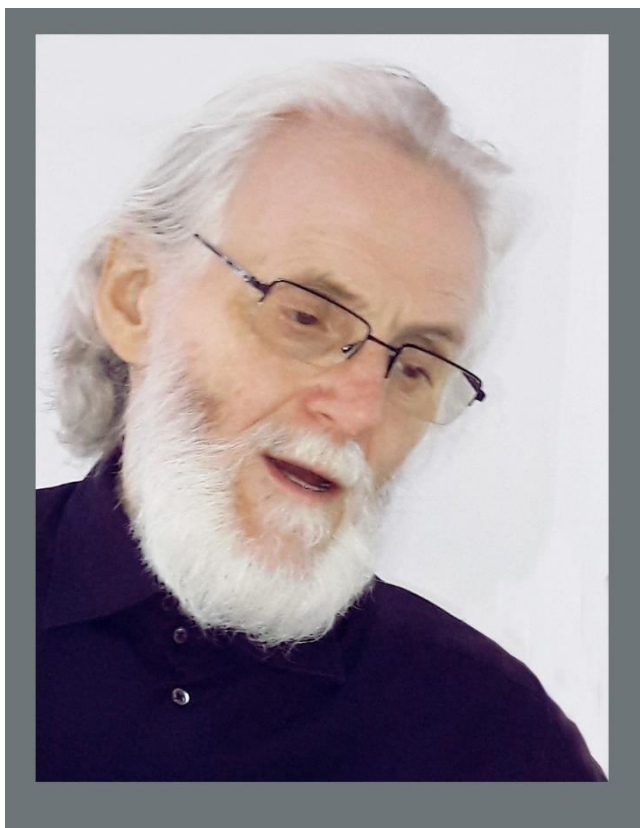
Dintre cărțile care cuprindeau între copertele lor viețile sfinților, cel mai mult i-a plăcut cea în care era zugrăvită viața Sfântului Sava cel Sfințit. Deși era profund credincioasă, mama sa grijulie i-a înfățișat greutățile vieții călugărești pe care ar fi trebuit să le înfrunte, stăvilindu-i pentru moment propensiunea spre calea monahală: „Dragul mămuică, să nu te duci la călugărie, că acolo este canon mare de rugăciune, post și metanii; că am văzut cum a fost făcut un călugăr și era tare slab și se ruga așa: „Doamne, dacă mai am zile de trăit și îmi sunt spre mântuire, lasă-mă să mai trăiesc; iar dacă nu, ia-mă la Tine!”

*Părintele Paisie Olaru 1897-1990 – mare duhovnic și ieroschimonah român – era: smerit, tăcut, blând, înțelept la cuvânt,... scria Părintele CLEOPA.

MAESTRU BULIGA – Fratele IOAN s-a mutat la cer

De aproape 30 de ani Comunitatea românilor ortodocși din Austria s-a obișnuit într-o viață și lucrare minunată cu fratele Ioan, Prof. Mag. BULIGA. S-a născut la 7.01.1950 în localitatea Hănești din părinții Mihai și Maria. După absolvirea Liceului de

Arte din Iași a studiat pictura de șevalet la Akademia de Arte din București. După terminarea Akademiei a început studiul de restaurare pictură. Scurt timp a activat ca profesor de pictură și desen. Până în anul 1989 a lucrat ca restaurator pictură la Muzeul de artă din București și Iași.

În Viena a lucrat timp de 20 de ani în calitate de restaurator pictură la Bundesdenkmalamt, Oficiul Federal al Monumentelor din Austria, aici i s-au încredințat pentru restaurare tablouri deosebit de vechi și valoroase. În Austria a restaurat peste 400 de tablouri celebre cum ar fi: din Catedrala Sf. Ștefan din Viena (Wienerneustädtische Altar), Stift Melk, Stift Heiligenkreuz, Stift Heiligenblut, Catedrala din Baden, tablouri de Gustav Klimt și alte piese de valoare din Kunsthistorischen Museum, Albertina, Belvedere ș.a.

Pe lângă activitatea de restaurare și profesorat domnul Buliga a avut numeroase expoziții de pictură personale și de grup în România și Viena. Multe din lucrările sale se găsesc în colecții private în România, Austria, Franța, Statele Unite, Elveția, Germania. La data de 1 iunie 2019 va avea loc la Vila Klimt din Viena o expoziție retrospectivă dedicată domnului Buliga.

De zece ani a întemeiat și condus un Grup de angajați și inimoși preocupați de pictură. La 27 noiembrie 2010, sub îndrumarea domnului Profesor Mag. Ioan Buliga – în sala noastră parohială – s-a organizat și s-a prezentat expoziția: „Bucuria realului în formă și culoare”. Atunci au fost expuse tablouri care reprezintă diferite teme și care au fost pictate de câțiva credincioși ai parohiei (Dr. Bogdan Mirela, Bordeianu Gabriela, Dr. Braneti Aurelia, Croitoru Emilian, Rogojanu Radu, Schuller Paula, Ștefan Adriana, Toma Victor). A fost o seară minunată în care

s-a înțeles legătura dintre cultură și cult. Cu acel prilej Profesorul Ioan Buliga și-a exprimat bucuria de a lucra cu persoane din diferite domenii profesionale, dar care, în timpul liber, s-au decis să caute bucuria în artele frumoase.

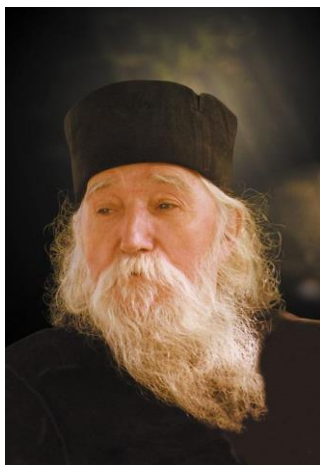
Din legătura profundă și constantă a Profesorului Mag. Ioan Buliga cu Comunitatea Ortodoxă Română din Austria amintim, pe lângă buna sfătuire și sprijinire a activității ortodoxe românești de aici, două realități: ani de-a rândul împreună cu soția sa D-na Dipl. Ing. Iulia BULIGA a sprijinit și a lucrat sute și sute de ore la tipărirea revistei noastre parohiale: „Chemări la Hristos”. Fratele Ioan sprijinit de soția sa și de fiul Matei a pictat și a aurit iconostasul Bisericii Sf. Ap. Andrei din Viena cu multă pricepere și sensibilitate artistică, dar și cu imensă angajare sufletească. Cele 53 de icoane așezate pe iconostasul bisericii noastre și pe amvon formează unitatea care reprezintă descoperirea lumii cerești. Acest iconostas este unic: pe cele 12 icoane cu Sfinții Apostoli a reprezentat în planul doi și biserici sau mănăstiri de acasă. Fratele Ioan a așezat în partea inferioară a celor opt stâlpi de la baza iconostasului diferite pietre valoroase și obiecte aduse din diferite locuri sfinte: **Mănăstiri din România:** Galata, Cetățuia-Iași, Râmneț, Rohia, Cernica, Fâstfci, Cozia, Hurezi, Plumbuita, Voroneț, Afteea, Putna, Pianul de Sus, Neamț, Feleac, Nicula, Prislop, Dealu, Sâmbăta de Sus, Schitul Darvari, Chilia Sf. Daniil Sihastru, Peștera Sf. Andrei, Biserica din Șiria, Peștera Sf. Ioan de la Prislop, Mormântul Părintelui Arsenie Boca; din **Țara Sfântă:** Peștera Sf. Ilie – Carmel, Cezareea, Nazaret – casa Sf. Maria, Tabor, Bet Fage, Grădina Ghețimani, Muntele Eleon – locul înălțării Mântuitorului, Mormântul Maicii Domnului, Casa părinților Maicii Domnului, Pretoriu, Golgota, Mormântul lui Lazăr, Ierihon – Mănăstirea Română, Marea Moartă, Marea Galileii, Pescuirea minunată, împărțirea pâinilor și a peștilor, casa Sf. Ap. Petru, Mănăstirea Hozeva, Efes – casa Sf. Marii, Dudul lui Zahau, Stejarul din Mamvri, Iordan, Carantania, Vitezda și Siluan; **Mănăstiri de la Sfântul Munte Athos:** Peștera Sf. Atanasie, Prodromu, Vatoped, Careea și **alte locuri:** Mănăstirea Sf. Ecaterina de pe Muntele Sinai din Egipt, casa sfintei Fecioare Maria din Efes și de la Mitropolia noastră din Nürnberg. Toate acestea au fost colectate, așezate și rânduite cu evlavie și participare de fratele Ioan din proprie inițiativă.

Credem și nădăjduim cu tărie că râvna curată a rugăciunilor preoților și credincioșilor vienezi vor înfrumuseța mereu cu har sporit imaginea și rolul iconostasului din biserica noastră, iar fratele Ioan plecat trupește dintre noi – gătit pentru lumea de dincolo de zare: prin rugăciuni, Spovedanie, Împărtășanie și Sf. Maslu, purtat în dangăt de clopot românesc vienez și-n rugăciune smerită, așezat în cimitirul de la Galata-Iași, alături de părinți și așteptând

învierea cea de obște – rămâne prezent în pomenirea binecuvântată și-n amintirea noastră veșnică.

DUMNEZE să-l odihnească în pace!

APOFTEGME

Părintele CLEOPA Ilie

Binele nu este bine
când nu se face bine.

Niciodată să nu
dai sfat nimănui până când
nu l-ai trăit tu.

Când zici
„Doamne Iisuse” se
cutremură tot iadul –
numai să zici din inimă!

Orbirea sufletului
se face prin păcat – căci păcatul întuneric este.

Acela care s-a unit cu Hristos are pe Hristos în mintea și-n inima lui și în Hristos toate le poate. Mănăstirile sunt niște limanuri pentru sufletul poporului român. Dacă ai pierdut sufletul, ai pierdut mai mult decât toată lumea.

Foarte ne-a iubit pe noi Dumnezeu și ne iubește. Dacă a venit El din cer, să Se facă ca noi, ca să putem vorbi cu Dânsul; și apoi să ne învețe pe noi tot sfatul lui Dumnezeu, și apoi să sufere pentru noi până la moarte, și moarte de răstignire pe cruce.

În icoana Maicii Domnului cu Pruncul se-ntâlnește cerul cu pământul: cerul este Hristos, Cel mai presus de ceruri; iar Maica Lui reprezintă pământul – adică toate popoarele de pe fața pământului, că ea este din neamul nostru.

Trupul acesta ne trage la pământ, că „pământul la pământ trage!” (Sfântul Ioan Damaschin). Dar noi nu trebuie să ne luăm după hoitul ăsta.

Să ai în dreapta frica de Dumnezeu, în stânga cugetarea la moarte, iar în minte și în inimă „Doamne Iisuse Hristoase” – și te faci sfânt, măi frate! Frica de moarte ne păzește de tot păcatul.

Marta este trupul, iar sufletul, Maria! Marta se ostenește pentru cele pământești, iar Maria – care închipuiește sufletul – la picioarele Domnului stă și se roagă.

Răbdare, răbdare, răbdare. Și când ți se va părea că ai isprăvit, o iei de la capăt: răbdare, răbdare, răbdare – și nu până la prășit, ci până la sfârșit!

Tot ce-ai auzit bun de mine, să nu crezi! Ce-ai auzit rău să crezi!

Nu găsiți la mine nici studii, nici viață, nici fapte bune – nimic, numai răutăți!

*După Iachint Monahul și Valeriu Dăescu.

ZILELE ȘAGUNIENE 2018:

Expoziție la Viena cu icoane și tablouri ale Sfântului Ierarh Andrei Șaguna

În cadrul manifestărilor prilejuite de Zilele Șaguniene, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte LAURENȚIU, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului și Înaltpreasfințitului Părinte SERAFIM, Arhiepiscop al Germaniei, Austriei și Luxemburgului, și Mitropolitul Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale și de Nord, a fost vernisată în capitala Austriei Expoziția *Andrei Șaguna în icoane și chipuri*.

Expoziția a fost găzduită în zilele de 30 noiembrie și 1 decembrie de Parohia „Sfântul Antonie cel Mare” și „Sfântul Andrei Șaguna” din Viena, preot paroh, prof.dr. Ioan MOGA, care și-a sărbătorit și hramul. Astfel, după săvârșirea Sfintei Liturghii din ziua de prăznuire a Sfântului Apostol Andrei și a Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, au fost prezentate exponatele care îl reprezintă pe Sfântul Ierarh Andrei Șaguna în fiecare dintre etapele activității sale în slujba românilor transilvăneni.

Duminică, 2 decembrie 2018, la Sfânta Liturghie de la Biserica „Sfântul Apostol Andrei” din Viena s-au făcut rugăciuni de mulțumire și un Te-Deum de ziua națională, dar și de ajutor pentru demnitarul statului român care vor prelua președinția Comunității Europene pentru următoarele șase luni ianuarie-iunie 2019. Expoziția pregătită în sala parohială a fost prezentată românilor prezenți. Alături de preotul paroh, prof. dr. Nicolae DURA a fost prezent și dl. Bogdan MAZURU, Ambasadorul României la

Viena, alături de familie. După o introducere făcută de către preotul paroh, expoziția întregită acum cu expozate de dimensiuni mai mari, reproduceri la scară a originalelor din diferite colecții din țară, personalitatea Sfântului Ierarh Andrei Șaguna și fiecare expонат au fost prezentate – convingător și profesional – de pr. prof. dr. Emanuel TĂVALA, consilierul cultural al Arhiepiscopiei Sibiului.

Activitatea în sprijinul românilor pe care Sfântul Andrei Șaguna a desfășurat-o la Viena a fost evidențiată și de către Ambasadorul Bogdan Mazuru în intervenția Excelenței sale.

În felul acesta, Zilele Șaguniene 2018 au făcut posibilă revenirea Sfântului Ierarh Andrei Șaguna acasă, la Viena, acolo unde – prin întreaga sa activitate pastorală, culturală și națională – a făcut ca strigătul românilor ardeleni să fie auzit, ascultat și împlinit după multe decenii.

[*http://www.mitropolia-ardealului.ro/zilele-saguniene-2018-expozitie-la-viena-cu-icoane-si-tablouri-ale-sfantului-andrei-saguna/](http://www.mitropolia-ardealului.ro/zilele-saguniene-2018-expozitie-la-viena-cu-icoane-si-tablouri-ale-sfantului-andrei-saguna/)

PERSPECTIVE: FACTORUL UMAN

Dumitru Horia IONESCU

Se spune că atunci când un inginer concepe o nouă mașină sau un nou aparat de zbor, el ține în primul rând seama de ceea ce numește „factorul uman”. Adică, acel om, șofer sau pilot, va face cu siguranță ceva greșit care fie ar strica aparatul, fie ar duce la o tragedie. Sincer să fiu, sunt foarte impresionat de această grijă rațională a inventatorului. Se pune totuși o întrebare: cine controlează „factorul uman” al acestuia? Dacă inginerul se înșală când intuiește cum vor greși alții?

Greșim adesea, o știm. Uneori suntem capabili și să o recunoaștem. M-aș întreba, totuși, de ce trebuie să greșim, știind grija noastră permanentă de a crea sisteme pe care le dorim infailibile? Nu putem găsi un răspuns fără a nu stărui asupra noțiunii de „factor uman”. Nașterea lui Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, constituie fenomenologic reabilitarea umanității. De acum, în fiecare dintre noi există părțica divină, puterea dumnezeiască iubitoare, ajutoare și vindecătoare.

Suntem privilegiați! Tocmai din acest motiv ar trebui să regândim și ceea ce înțelegem prin „factorul uman”, dincolo de dificultatea evidentă în a da un înțeles real și mulțumitor fenomenului. Nu are rost să rămânem doar la realitatea greșelii inevitabile, chiar importantă pentru inventatorul unei mașini ce odată va fi condusă de un om oarecare. Nașterea lui Iisus Hristos modifică fundamental raportul existențial dintre a trăi și a greși. Fericitul Ieronim afirmă, preluând axioma lui Seneca, că „a greși este omenesc, dar a persevera în greșeală este diabolic”. Nașterea Domnului ne dă puterea de a scăpa din fatalitatea vieții așezate sub povara greșelii ontologice. Prin Iisus Hristos primim libertatea de ne emancipa, începând liberi să deosebim obiectiv diferența dintre bine și rău și să dobândim puterea de a ne spori talanții pe calea mântuirii, pe care pornim împreună cu Pruncul ce se naște.

M-am gândit adesea în ziua de Crăciun, în liniștea sărbătorii, dacă nu cumva sunt pe cale a-mi îngropa talantul, a neglija singurul cadou care-mi trebuie cu adevărat. Am primit darul Domnului ce Se naște și care înseamnă să fiu alături de El, să-I urmez, să înțeleg ce se întâmplă în această zi binecuvântată. Nu cred că aș fi demn de toți cei cinci talanți, sfiindu-mă de acea fenomenală putere suflătoare ce permite a investi duhovnicește atât de eficient încât să se ajungă la zece talanți, dar sper și mă rog Domnului să păstrez întreagă comoara dăruită, oricare e ea, fără a cântări câți bănuți sunt acolo. Vreau să sporesc comoara sufletului meu atât de mult și de puternic, încât să înțeleg că nu mai am cum să persist în greșeală.

Acum știm ce înseamnă „factorul uman”. Că umanitatea reabilitată prin Iisus Hristos se poate îndepărta de ceea ce e rău și nefolositor, că suntem puternici, dacă o vrem. Să schimbăm sensul vechii axiome moștenite din înțelepciunea înaintașilor, să ne gândim că vom afirma mai departe că greșeala este omenească, că așa suntem noi în sensul obiectiv și realist al existenței noastre. Dar vrem să perseverăm în credință și în fapte bune, care sunt de la Domnul. Și în noaptea adâncă de iarnă, atunci când steaua răsare pe cerul din nou senin, să visăm că ne vom urca într-un vehicul minunat care ne duce cu viteza luminii departe de ceea ce am greșit. Am fi mai buni și mai dreți. Să credem că acest vis, ca toate visurile, își are dramul lui de adevăr. Și dacă mașina fermecată ne readuce aproape de nevinovăția copilăriei, să credem în Cel ce Se naște în noaptea binecuvântată, în bunătatea Acestuia și să ne bucurăm de vestea minunată. Putem să reușim. O știu.

<http://ziarulumina.ro/perspective-factorul-uman-129137.html>

A TREIA ediție a FESTIVALULUI-CONCURS de COLINDE al DIASPOREI a avut loc la VIENA

Ieromonah Ioan POPOIU

În perioada 8-9 decembrie 2018 a avut loc, la Viena, a treia ediție a Festivalului-concurs de colinde al Diasporei românești din Europa, intitulat „Hristos se naște, slăviți-L!”, cu participarea a șapte coruri din Austria, Germania, Franța și Italia. Gazdele acestui festival, la care a fost prezent ÎPS Părinte Mitropolit Serafim, au fost parohiile „Sf. Ap. Andrei” și „Sf. Cuv. Antonie cel Mare” din capitala Austriei.

După ediția inaugurală de la Paris (2016) și cea de-a doua, organizată la Torino (2017) a venit rândul capitalei muzicii să găzduiască acest important eveniment al Diasporei românești, menit să împărtășească bucuria Nașterii Domnului și frumusețea colindelor. La festivalul organizat, sâmbătă seara, în parohia „Sf. Antonie cel Mare”, iar duminică seara – cu decernarea premiilor – în biserica parohială „Sf. Ap. Andrei” din cartierul vienez Simmering au participat corurile: „Sfântul Andrei” al Parohiei omonime din Viena (dirijor: Georgel Popa), „Sfinții Martiri Brâncoveni” al Catedralei Mitropolitane din Nürnberg (dirijor: dr. Claudiu Pătrașcu), „Plugușorul”

al Parohiei din Saarbrücken (dirijor: pr. Constantin Papuc), „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” al Catedralei Mitropolitane din Paris (dirijor: Ionuț Furtună), „ACOR” al Parohiei „Sf. Ioan Botezătorul” din Strasbourg (dirijor: pr. Vasile Iorgulescu), „Cântăm Domnului” al Parohiei „Sf. Cuv. Parascheva” din Torino (dirijor: pr. Cristian Vasilescu) și Corala Preoților din Roma (dirijori: pr. Gavriil Popa și Andrei Petru Aslan).

O parte dintre participanți au sosit deja de vineri seara, iar în dimineața zilei următoare au fost ghidați de Părintele Vicar Nicolae Dura prin centrul istoric al orașului, unde au vizitat capela românească din Löwelstrasse, cu o istorie impresionantă și o pictură de excepție, târgul de Crăciun din piața Primăriei, Universitatea din Viena, Biserica Votivă – ctitorită de împăratul Franz Josef, Palatul de iarnă al împăraților habsburgi și catedrala „Sf. Ștefan”. Aici corurile reunite din Nürnberg și Paris au cântat câteva colinde românești, în prezența numeroșilor vizitatori care trec zilnic pragul vestitului dom.

Festivalul-concurs a început sâmbătă seara, în biserica „Sf. Antonie cel Mare” (paroh: pr. dr. Ioan Moga) cu prima parte în care corurile au performat programul impus, constând dintr-un colind popular sau bizantin, unul din tradiția țării din care provine corul și o piesă de dificultate („Toaca-n cer”, compoziție de P. Severin). Interpretarea deosebită a dovedit o creștere în calitate a corurilor, atât din punct de vedere tehnic, cât mai ales artistic, iar aprecierile publicului au fost pe măsură.

Duminică dimineața, cele șapte coruri au înfrumusețat Sfânta Liturghie în cele două biserici vieneze și la capela istorică din centrul capitalei. Însă bucuria colindelor a fost sporită și la parohia din Wiener Neustadt prin prezența corului „Plugușorul” al parohiei Saarbrücken, respectiv la St. Pölten prin prezența corului parohial „Cântăm Domnului” din Torino, așa încât vestea Nașterii Domnului a impresionat până la lacrimi de bucurie și emoție sfântă pe credincioșii prezenți la Sfintele Liturghii duminicale din toate parohiile românești ale Austriei Inferioare.

Seara de duminică a fost dedicată interpretării, la alegere, a altor colinde românești și internaționale, în biserica parohială „Sf. Ap. Andrei” (paroh: pr. dr. Nicolae Dura), care s-a dovedit neîncăpătoare. Coriștii s-au întrecut în rafinamentul interpretării și sufletul pus în vestirea Nașterii Domnului, regalul artistic încheindu-se cu colindele corului „Sf. Ap. Andrei” al parohiei vieneze-gazdă, condus de talentatul Georgel Popa. Cu măiestrie, dirijorul a adus împreună de corala parohială și vocile pline de proșteime ale copiilor parohiei, întregind colinda cu participarea generației de mâine.

În urma deliberărilor juriului format din profesioniști în domeniul muzical, ÎPS Părinte Mitropolit Serafim a lăudat nivelul excepțional al tuturor coriștilor și a acordat Premiul I corurilor ACOR din Strasbourg și „Sf. Arhangheli” din Paris, Premiul al II-lea corului „Sf. Martiri Brâncoveni” din Nürnberg, iar Premiul al III-lea corurilor din Torino și

Roma. Performanța deosebită a coriștilor din Saarbrücken, conduși cu talent și dăruire de părintele Constantin Papuc a fost răsplătită cu mențiunea juriului, iar corul-gazdă „Sf. Ap. Andrei” din Viena a primit premiul publicului.

Seara s-a încheiat cu cântarea celui mai cunoscut colind al românilor, „O, ce veste minunată” de către toți cei prezenți, coriști și auditoriu laolaltă.

RUMÄNISCH-ORTHODOXES WEIHNACHTSLIEDER- CHORFESTIVAL

Als gute Vorbereitung für die Geburt Christi werden die Weihnachtslieder gesungen. Am 8. und 9. Dezember hat ein Weihnachtslieder- Chorfestival stattgefunden. Die rumänisch-orthodoxen Chöre aus Österreich, Deutschland, Frankreich und Italien haben sich in beiden Jahren davor in Paris und Turin zu diesem Wettbewerb getroffen. Unsere Wiener rumänischen orthodoxen Gemeinde hatte bereits 1906 einen Chor. Er wurde von den Komponisten Gheorghe DIMA und Tiberiu BREDICEANU geleiten. Seit 2003 bildete Fr. Prof. Agnes IVAN die Stimme und war Chorleiterin, 2013 übernahm Prof. Georgel POPA die Leitung. Unser Chor gewann in Paris den 2. Preis, in Turin den 3.

Sieben rumänische orthodoxe Chöre (über 150 Mitglieder) aus Wien, Paris, Rom, Strasbourg, Nürnberg, Turin und Saarbrücken habe am ersten Abend in der Antonius Kirche und am zweiten Abend in der Andreas Kirche in Wien wunderschöne (rumänische, deutsche, italienische und englische) Weihnachtslieder gesungen.

Eminenz Metropolit SERAFIM, Erzbischof von Deutschland, Österreich und Luxemburg hat dieses Festival gesegnet und mit seiner Anwesenheit geehrt. Grußworte wurden von Bischofsvikar Nicolae DURA und Pfarrer Ioan MOGA gehalten.

Es gab auch eine abends Überraschung: unser Chor hat unter der Leitung von Georgel POPA und Raluca CRĂCIUN zwei Weihnachtslieder gemeinsam mit dem Kinderchor mit großer Begeisterung gesungen.

AU ÎNCEPUT LUCRĂRILE DE CONSTRUCȚIE A BISERICII DIN SECTORUL 2 AL VIENEI

Cu doar câteva zile înainte de marele eveniment duhovnicesc al tuturor românilor, sfințirea Catedralei Mântuirii Neamului, și în comunitatea românilor din Viena a fost prilej de emoție, de bucurie sfântă, pentru că s-a reușit ca în an centenar, atât de aproape de data de 1 Decembrie, să începem lucrările de construcție a bisericii mult dorită de credincioșii comunității noastre, un stindard al Ortodoxiei românești în inima Vienei, o biserică ce va purta în arhitectura ei o frumoasă interpretare a mănăstirilor

moldave, iar în pictura interioară și exterioară o chemare spre trăire duhovnicească în Dumnezeu, spre adâncire în cunoașterea Sf. Scripturi și al sensului duhovnicesc al vieții. Va fi o biserică ce va depăși cu mult caracterul ei sacru, bine știind rolul bisericii în viața celor trăitori în diaspora. Și ne-am pregătit foarte bine ca, prin spațiile adiacente, ea să primească și caracterul cultural și social necesar.

Începerea efectivă a zidirii bisericii înseamnă sfârșitul a cinci ani, deloc ușori, de căutări, de permanente întâlniri și dialoguri cu autoritățile vieneze, care s-au convins că o asemenea biserică, pentru care s-au dat acordul, va însufleți, va aduce ceva nou și va înfrumuseța zona binecunoscutului parc Prater, însă pe de altă parte, simțim un nou început cu nădejdea că românii aici trăitori se vor uni mai mult în jurul acestui proiect de suflet, vor înțelege șansa uriașă care ne-a fost dată și vor ajuta să finalizăm cât mai repede această lucrare, lăsându-și înscrise numele de ctitori nu doar în cartea vieții, ci și pe pereții acestei Biserici, astfel înveșnicind numele lor și timpul acestei generații.

Ne bucurăm că această biserică românească va fi construită de o firmă românească, firma Concelex, care are sediul în București și care a câștigat licitația pentru construcție, termenul de finalizare fiind luna noiembrie a anului viitor, 2019.

Avem convingerea că odată cu înălțarea bisericii de zid se zidește, se întărește sau se înnoiește și biserica din sufletele celor care dăruiesc sau jertfesc gând curat, rugăciune și banul muncit cinstit cu sentiment de recunoștință față de tot ce au primit de la Dumnezeu.

Rumänisch-Orthodoxe Kirchengemeinde in Österreich

Bank Austria

IBAN: AT101200010014231202

BIC: BKAUATWW

Verwendungszweck: Kirchenbau

Piatra de temelie a fost sfințită de către Înalt Preasfințitul Părinte Mitropolit Serafim în data de 17 septembrie 2017, iar planurile de arhitectura au fost realizate fără nici un când de câștig material de către arhitecții Georg Baldass și Mihaela Ionescu. Biserica va avea Hramul principal *Pogorârea Sfântului Duh*, dar îi are ca ocrotitori și pe Dreptcredinciosul Voievod Stefan cel Mare și Sfânt și pe Sf. Martin de Tours.

Din cer senin

Din cer senin, un cor divin
Se-aude lin cântând.
Păstori cu har, pe culmi apar,
Albi miei în dar ducând.

O stea din zări, veghind cărări,
Spre depărtări arzând.
Conduce magi, cu daruri dragi,
În albi desagi ducând.

Si-un prunc plâpând, cu chipul blând,
Stă surâzând, tăcând.
Iar Maica Sa Îl legăna
Și toți se bucura.

Și cerul sfânt și-acest pământ
S-a luminat prin Prunc.
Și s-au sfințit și s-au slăvit
Acei ce L-au primit.

Iar noi văzând ne închinăm
Și chipu-I sărutăm.
Cu dor voim de-ai Lui să fim
Și-n veci să Îl slăvim.

Astăzi s-a născut Hristos

Mesia chip luminos
Lăudați și cântați
Și vă bucurați !

Mititel înfășățel,
În scutec de bumbăcel
Lăudați și cântați
Și vă bucurați !

Vântul bate, nu-L răzbate,
Neaua ninge, nu-L atinge
Lăudați și cântați
Și vă bucurați !

Și de-acum până-n vecie
Mila Domnului să fie
Lăudați și cântați
Și vă bucurați !

Sfințirea caselor cu prilejul BOBOTEZEI 2019:

Sectorul 1, 3, 5 - 2 ian. (P. Dura)
 Sectorul 2 - 6 ian. (P. Nutu)
 Sectorul 4,11 - 4 și 6 ian. (P. Dura)
 Sectorul 6, 13, 18, 19 - 3 ian. (P. Nutu)

Sectorul 7, 8, 9 - 6 ian. (P. Moga)
 Sectorul 10 - 5 ian. (P. Dura)
 Sectorul 12 - 3 ian. (P. Dura)
 Sectorul 14 -15 - 5 ian. (P. Moga)

Sectorul 16 - 3 ian. (P. Moga)
 Sectorul 17 - 4 ian. (P. Moga)
 Sectorul 20, 21 - 5 ian. (P. Nutu)
 Sectorul 22 - 4 ian. (P. Nutu)

Sectorul 23 - 6-7 ian. (P. Moga)
 Baden - 7 ian. (P. Nutu)
 Mödling - 7 ian. (P. Dura)

Vă rugăm să Vă anunțați direct (cu adresa exactă și nr. de telefon) prin bilet, SMS sau mail la preotul slujitor:

P. DURA Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

P. NUTU, Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

P. MOGA, Tel. 0676/772 81 90;

E-mail: pr.moga@rumkirche.at

În perioada 2-6 ianuarie 2019 nu vom avea slujbele de seara (miercuri, vineri și sâmbătă), ci numai Uternia și Sf. Liturghie din Duminici și sărbători, potrivit programului.

Cei care au plătit Contribuția bisericească (Kirchenbeitrag) pe 2018 sunt rugați să trimită per SMS preotului unde s-a plătit numele exact și data nașterii pentru a putea comunica la fisc (Finanzamt) pentru scăderea din impozit. Poate fi scăzut de la fisc doar ce s-a plătit ca și KIRCHENBEITRAG.

RUFE ZU CHRISTUS - CHEMĂRI LA HRISTOS

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Capela: 1010-WIEN, Löwelstr. 8/2 Tel. 533 79 63

Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Drd. Emanuel NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

Pr. Dr. Ioan MOGA, Tel. 0676/772 81 90

E-mail: pr.moga@rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien GZ03Z034851 M

**Vă dorim CRĂCIUN FERICIT cu PACE, SĂNĂTATE și BUCURII SFINTE !
 D U M N E Z E U SĂ BINECUVINTEZE CUNUNA ANULUI 2019 !
 La MULȚI, BUNI și FERICIȚI ANI !**

Bankverbindung: Rumänisch-orthodoxe Kirche in Wien, Bank Austria. IBAN=AT22 1100 0032 3059 5500/ BIC= BKAUATWW